

Ljubav u doba korone

Martina Saulić

Pišem vam ovo iz Italije, što znači – iz vaše budućnosti. Mi smo sada tamo gdje ćete vi biti za nekoliko dana. Svi grafovi epidemije pokazuju da smo upleteni u nekakav paralelni ples. (Francesca Melandri, Jutarnji list, 27. ožujka 2020.)

Dirljivo pismo, glasilo je u naslovu članka. Hm, nisam neka od patetike al kliknula sam.

... mnogi od vas su se zaključali u kuće... Da, jesmo, gospođo iz budućnosti - pomislih.

Zaključali su nas, bolje je reći u našem slučaju. Izolacija, društvena distanca, mijenjam tri pidžame i tri trenirke i radim od kuće. Dobro je, ipak radim.

... jest ćete... Odmah sam ostavila doručak po strani. Nastavljam zavirivati u budućnost.

... vježbat ćete... Morat ću, nastavim li ovako! rekla sam samoj sebi.

Sine! – čujem majku u pozadini.

Kaže se "kćeri", mama. Ta žensko sam! - odgovorila sam.

Majka je samo nastavila - Sine, trebat ćeš otići u ljekarnu, kupi nešto za ublažavanje kašlja, za tatu.

Izlazak?! Zar se veselim odlasku u ljekarnu? - ovo je, stvarno, već zabrinjavajuće.

...vaša djeca, obitelj... nastavljala sam čitati pismo.

Gospođo iz budućnosti, kako da ja neudana žena-djevojka u ranim tridesetima uopće nađem koga u ovakvim uvjetima života. Prvo, sva mjesta na kojima sam mogla koga upoznati su zatvorena, nema zabave. Drugo, u ono malo otvorenih moram nositi zaštitnu masku. Jesam još mladolika, ali te maske naglašavaju samo oči. E, pa, oko mojih su se već počele nakupljati sitne bore.

Zabavljalo me u mislima se prepirati s ovim dirljivim pismom.

Dogovarati ćete se s prijateljima i ljubavnicima da se nađete u supermarketu da se barem nakratko vidite uživo, no sve to vrijeme pridržavat ćete se mjera

društvenog distanciranja. Ljubav u doba korone! - ironično sam se nasmijala! Idem u ljekarnu upoznati frajera... da, baš.

Otišla sam.

Dan kao i svaki drugi, posao, malo šetnje i trenirku zamijeni pidžama.

...nemirno ćete spavati... prisjetila sam se riječi iz pisma prije spavanja. Žena stvarno ima pravo, baš loše spavam.

Sine, sine, probudi se, tati nije dobro - čujem majku kroz san.

"Kćeri", mama - pomislim milijunti put. Koliko je sati? Što mu je? - bunovna postavljam pitanja. Ne može čekati do jutra?

Tata teško diše, ima visoku temperaturu. Zovi hitnu! - uplašeno zapovjedi mi majka.

Nešto iza ponoći došli su svemirci. Točnije, dva svemirca.

Dobra večer, gospođo! – uputio mi je jedan od svemiraca. Gospođica, pomislim, al' prešutim. Imaju te kacige na glavama, ne vidi baš najbolje. A i sad se svim ženama govori gospođo - tješila sam se.

Otac je gore, na katu - uputila sam ih.

Usljedio je rutinski zdravstveni pregled oca i sto pitanja od čega boluje. A potom i zaključak - Čujemo nešto na plućima. Morat će poći s nama.

Kamo? - upitala sam.

Pa u bolnicu - odgovori mi isti onaj svemirac. Pametnjaković - pomislih.

Šutim. Bojazan me svladao.

Ispunite ove papire s osobnim podacima i brojem telefona. Ispunila sam ih, sretna što upisujem očev datum rođenja, ne svoj.

Javit ćemo vam se! - rekao je opet isti svemirac. Onaj je drugi nosio svu opremu.

Ima ugodan glas! - urezalo mi se.

I samo tako, svemirci su odveli mojega tatu.

E, pa, gospođo iz budućnosti, o ovome niste pisali. O jezovitim svemircima koji odvođe naše najmilije i o onima koji ostaju, uplašeni. U glavi sam se svađala i s Kinezima i šišmišima i turistima koji su nam donijeli bolest, nadajući se da tata ima tek običnu, malo jaču gripu.

Nakon nemirne noći uslijedio je, izrazito, nervozan dan. Ni ovoga nema u dirljivom pismu - mrmljala sam.

Zvoni telefon, nepoznat broj. Svemirac je. Prepoznala sam ga po glasu.

Gospođo! - opet će on.

Samo je pristojan - brzo sam ga opravdala.

Vaš otac je pozitivan na virus Covid-19 - nastavio je govoriti - Ima blaži oblik upale pluća za koji vjerujemo da će se klasičnom terapijom uspjeti liječiti. Poslijepodne će biti otpušten iz bolnice na kućnu njegu. Vi i vaša obitelj trebate biti u samoizolaciji četrnaest dana.

Ja, inače školovani govornik, uspjela sam izustiti jedno obično "Dobro".

I samo tako, Svemirac je spustio slušalicu. Tata je poslijepodne dovezen kući.

Sutradan stiže poruka.

Svemirac piše: Kako Vam je otac? Ukoliko mu se stanje pogorša, nazovite me.

Ja odgovorim: Dobro! – Prekorim se. Zar je to sve što znaš reći ovih dana?

Opa, briga za pacijente kod kuće. Ovo mi se svidjelo! Tata je bio dobro.

Uskoro u porukama nismo više opisivali očevo zdravstveno stanje. Gospođa iz budućnosti imala je pravo, bila sam aktivna na društvenim mrežama.

Četrnaesti dan izolacije stigla mi je poruka:

Svemirac: Možemo li se sutra vidjeti uživo?

Ja: Može. Al' gdje?

Svemirac: Čekam te u supermarketu, na odjelu čokolada.

Ako pogledamo u dalju budućnost, budućnost koja je nepoznata i nama i vama, možemo vam reći samo ovo: kad sve ovo jednom završi, svijet više neće biti isti. (Francesca Melandri, Jutarnji list, 27. ožujka 2020.)

Prilog:

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/svijet/talijanska-spisateljica-uputila-dirljivo-pismo-euroljanima-pisem-vam-ovo-iz-vase-buducnosti-mi-smo-sada-tamo-gdje-cete-vi-bit-za-par-dana-10143385>, 27.3.2020.

Martina Saulić

Diplomirana sam knjižničarka i profesorica hrvatskoga jezika. Pišem kratke priče i poeziju u slobodno vrijeme.